

Tento obraz vystavuje se w básni buď *bezpośredně*, co obraz vlastní, nebo *postředně*, co obraz jinotajný, allegorický. W obojím pak obraz ten co *přítomný* se klade (báseň vlastní) nebo se *ruší* a zdvihá (báseň satyrická), a to opět způsobem *přirozeným* nebo *fantastickým* (smyšleným); potom buď *řada myšlének* se představuje, neb *myšlenka jediná* (epigrammatická báseň); posléze schwalně se w žert a hru obrací (žertowná báseň).

§. 222. Odtud powstalo toto básní rozdělení:

I. Báseň *normální* (pravidelná).

A. *Prostá*:

1. Lyrická: hymna, dilhyramb, duchovní píseň, oda, píseň světská, elegie, znělka, heroida, posláni.
2. Předmětná:
 - a. Popisovací: obraz z přírody, z umy, života, charakteru.
 - b. Wyprawovací: epická duchovní, světská; romantická, opravdová, komická; selanka; powěst, legenda, nowella.
3. Poučovací: báseň didaktická vyšší, nižší; gnomická.
4. Dramatická (diwadelní): smutnohra, diwadelní w úzkém smyslu (činohra); weselohra idyllická.

B. *Míchaná*:

a) Míchaná lyrická:

1. lyrickoepická: Osianowa; romance;
2. lyrickodidaktická;
3. lyrickodramatická: melodrama.

b) Míchaná didaktická:

- aa. didaktickoepická: epos, román, selanka, powěst (powídka);
- bb. didaktickodramatická: smutnohra, drama, komedie, idyllická drama.

C. *Složená*: báseň hudební.

- a. Kantata: 1. plastická, a ta buď *a)* popisovací neb *b)* wyprawovací;
2. poučovací kantata.

- b. Opera: hrdinská, opravdová, komická (směšná), idyllická.

II. *Satyrická*: lyrická, popisovací, wyprawovací, poučovací, dramatická.

III. *Fantastická.*A. *Prostá:*

1. lyrická;

2. předmětná

a. popisovací;

b. wyprawowací: epopeje duchovní, světská; romantická, báchorka, legenda.

3. Didaktická.

4. Dramatická: kauzedlná.

B. *Míchaná:*

lyrickoepická: ballada.

C. *Složená:*

a. kantata (fantasická),

b. opera kauzedlná.

IV. *Jinotajná* básně.A. *Obecná:* allegorie [lyrická, předmětná, didaktická, dramatická].B. *Zvláštní:* parabola; bajka (apologus), paramythion.V. *Epigrammatická* (nápisná) básně.

1. lyrická,

2. předmětná: popisovací, wyprawowací;

3. didaktická: opravdová (gnome), veselá a satyrická;

4. Dramatická.

VI. *Žertowná:*

a. narubná (travestie),

b. parodie.

B. Z W L Á Š T Ě.

I. *BÁSNICTVÍ NORMÁLNÍ.*

§. 223. *Normální* neboli *pravidelné* neb zhola nazvané *básnictví* slouží jako za normu čili pravidlo, s kterým se jiné rody básnictví srovnávají mohau, poněvadž se w něm obraz neb wida člowěctwa w přirozené své powaze jakožto skutečně jsaucí a přítomný představuje, což se může státi lyricky, předmětně (t. popisně neb epicky a dramaticky), didakticky.

§. 224. Jest pak buď a) *pauhé*, když jedinau formu n. p. lyrickau obnáší; buď b) *míchané*, když dvě formy splývají n. p. lyrická a epická, buď posléze c) *složené*, když se hudba k předešlým neb i jiná uma n. p. malířství, jako w opeře, připojí.

Předsewzatý dojem celkový může rozličný býti, jakož i esthetické motivy. Poetické ozdoby tu všecky místo nalezájí. Stručnost a krátkost jsou potřebné jakosti. Rozměr buď hexameter a pentameter, nebo jamb a trochej pětinožý s rýmem nebo bez rýmu.

4. DRAMATICKÁ BÁSEŇ.

§. 354. Dramatická báseň jest aumyslně k esthetickému dojmu spojený celek, w kterém se ideál jako něco zewnitřního i wnitřního a sice jako čin přítomně se dějící, představuje. To se stává buď w seřaděných více činech, a tu vznikne tragédie, drama, komédie, idyllion; aneb w jediném činu, a tu bude dramolet.

§. 355. W dramatické látce má jewiti se co wnitřního i zewnitřního jest, t. cit a předmět jej budící. Předmětové nemají jen tak wystupowati, aby cit wzbuzowali, nébrž aby w nich samých cit se wyjewowal, a w mluvě skrze myšlénky se zračil; to se jen státi může, když bytosti člověcké w činnosti se představují.

§. 356. Má-li činnost w nás esthetický cit buditi, potřebí jest, aby se myslí naší jako celek wyobrazowala, a to se stane, když aučel má, a něco spůsobiti chce. Činnost lidská mající aučel, slowé podmětné, a výjew její, předmětné *jednání*; může tedy toliko ona fabule, která jednání obsahuje, dramatickau látkau býti.

§. 357. Když ale wnitřní i zewnitřní činnost bytosti člověcké bezprostředně jewiti se má, tehdy celek z ní pocházející wyjewí se ne jako dokonaný, nébrž jako se tvořící, a sice činností její se tvořící, a proto ten čin bude zvláště dramatický, který z wůle člověka vychází, kde tedy jednající osoba okolnosti a wztahy tworiti usiluje, nechť wůle její výsledkem spokojena bude nebo ne. Méně dramatická jest ona látka, kde toliko zewnitřní okolnosti a wztahy činnost wzbuzují, kterých jednající osoba užiti, jimi vlastní nebo skrze ně se prodrati usiluje; dokonce nedramatická bude ona, kde toliko zewnitřní okolnosti a wztahy osud člověka ustanowují, on tedy k žádnému aučelu činným není.

§. 358. Lidská wnitřní i zewnitřní činnost jen tam jewiti se může, kde nalézá obtížnosti, kteréž odstraniti jest potřebí, kde odporná moc wnitřní nebo zewnitřní jejímu chtění naproti stojí, a jen ta látka, w níž to chtění a ten odpor zračně wystupují, jest právě dramatická; jinak jest epická jako w Hamletu Shakespearrowě, kdež okolnosti větší wplyw na osobu než ona na ně prowodí.

Pozn. Tato odporná moc může býti rázu tragického nebo komického, může býti pravdivá nebo smyšlená, tak že jednající osoba s powětrným obrazem bojuje.

§. 359. Kde činnost k jistému aučelu osud člověka ustanovuje, nemůže náhoda swobodně hru swau provozowati, aniž pauze náhodná wedlejší jednání čili episody místo mají, leda že s hlavním jednáním bytně spojena jsau. Aučel, a co k němu se děje, hlavně zde wystupuje, a jen w aučelu a jednání charakter osob jednajících se jewí. W epické látce záleží více na běhu události a kterak tento ze wztahů a charakterů pojiti mohl, w dramatické ale na usilowání wztahy k jistému cíli tworiti aneb aspoň obrátiiti.

Pozn. Charakteristika o sobě není nic dramatického, a protož hry charakterní na diwadle obyčejně bez aučinku zůstawají; jsau takowé charaktery více trpné než činné.

§. 360. W aučelu, pro nějž osoba jednající wšeccko činí, ano i jemu se, když toho potřeba, obětuje, leží *jednota* jednání neb děje, a obětowání se nebo snášení následkůw náleží často k potřebnému dokonání jeho. Z toho ale také následuje, že aučel a osoba musejí býti estheticky důležité, a že w jednání *charakter* a kde více osob k jednání potřebí, více *charakterůw* předstawiti dlužno.

§. 361. Jednání nesmí býti příliš welikého objemu, aby se co celek u přítomnosti snadno přehlednauti mohlo. Ostatně jest buď smyšlené nebo ze skutečnosti wzaté, toto poslední budiž na ideál powyšeno, a protož příhodnější děje jsau vzdálenější, aby smysliwosti prawdy skutečné známost we swobodném skládání nepřekážela.

§. 362. Poněwadž w dramatickém jednání wždy panuje odpor mysli pohybující, kteréž pohnutí mysli buď jest tragické nebo komické; pročež dramatická látka jest téže buď tragická neb komická, a místo dáwa těmto i s nimi spojeným motivům, přičemž kontrast (protipoloženost) swau hru znamenitě prowodí, kterýž ale nebuď příkrý a více wnitřku než zewnitřku se týkej.

Pozn. Bez odporu onoho není látka dramatická; jsau však rozličné stupně tragického a komického. Pauhé neesthetické pohnutí, třeba morální, není předmět umělstwí.

§. 363. Jako w epickém tak i w dramatickém předmětu dlužno, aby osoby, wztahy a děje byly lidské, což však allegorického wystawení w bytostech smyslných newylučuje.

§. 364. Hlawa weškeré dramatické básně jest *jednání*, t. snažení osoby okolnosti a wztahy sobě dle účelu swého tworiti, neb nalezené k němu obrátiti. Jadnající osoba se swým účelem a prostředky jsau ten střed, ku kterémuž všecko ostatní směřuje, a z těch se charakter osoby poznává. Půtka, kterau wede ona proti powstalým překážkám, slowe *zamotání*, *zapletení*, *uzel*; podaří-li se jí překonati tyto překážky, aneb zwítězí-li překážky nad osobau, a ona w půtce zahyne (komicky neb tragicky), nastane *rozpletení*, *rozvázání uzlu* (catastrophe).

§. 365. Epický básník nás hned z počátku uwede do prostřed jednání, k takové situaci, w kteréž charaktery a wztahy jich co nejvíce se zračí, dramatický pak dlužen nás na počátku seznámiti s cílem jednajících osob a s těmi samými, a to slowe *wýkladem* (expositio), kterýž má býti jasný a krátký.

§. 366. W zaplétání liší se dramatický básník od epického zvláště tím, že jednající osoby samy usilowáním wztahy tworiti, uzel zapletati mŭsejí, a že to bystrým chodem diti se musí. Zde zřetel více k tomu obrácen, co a jak, nežli proč se děje, jenž samo z jednání wyswitati powinno. Pro tento bystrý chod nemají místa epizody čili wedlejší jednání, jestli že hlawnímu jednání nena-pomáhají.

§. 367. Wýklad (expositio) a rozpletení (catastrophe) mají swé určité místo; samo jednání aneb zaplétání při wětším ději má oddily nazwané *akty* (*dějství* též *jednání*), kteréž pro sebe malé celky tworí, a jichž počet obyčejně čísla pěti nepřestupuje. Akty opět sestávají z *wýjewů* (scenae), o nichžto platí prawidlo, aby nebyly na prázdno, nébrž vždy něco k hlawnímu jednání potřebného přičiněly. W počtu jich básník neobmezen.

§. 368. Každé jednání, aby se dalo, potřebí má místa a času. Staří jednotu obau přísněji zachowávali. Nyní místo dle potreby se mění, a o čase jest prawidlo, aby krátký byl; by však s časem předstawení samého t. hry prowozené se srownával, toho netřeba.

§. 369. Na dojmu celkowém zde ještě více než w epické básni záleží; k tomu básník nechať zřetel celý obrátí jak při zvláštích situacích, tak při oddílech, a hned z počátku uwáže

nit tajemnou skrze veškeru tkaninu se táhnaucí a jí v celek určitý spojující, a čím dále tím více na jeno a znáti se dávající.

Co při epické básni řečeno o vnitřní pútce mezi vůlí a povinností a o cizí moci se v jednání míchající, to vše o dramatické básni platí u větší míře.

§. 370. W dramatické básni vystavují se city osob a předměty je wzbuzující, při čemž básníková osoba docela mizí; jest tedy představení to celé předmětné nikoli podmětné. A však, že osoby jednající a mluvící život se wztahy jeho wyobrazují, potřeba jest, aby prawdiwost jeho we všech slowech a činech se zračila, a básník ne své city osobám podkládal, nébrž aby jim tak mtuwiti dal, jak wášeň, která je pudí, wúbec, a jak charakterové zvláštní mluwiti přirozeně mají.

§. 371. Rozmluwa (dialog) jest potřebna básni dramatické, protože osoby své city a myšlénky jakožto w přítomném jednání bezprostředně pronášeti powinny; jakost rozmluwy té jest žiwost a přirozenost, nehledanost. Rozdíl mezi rozmluwau filosofskou čili prosaickou a dramatickou ten jest, že ona myšlénky, tato city a situace wystawuje, a jako celé básnictví, lyrická jest. To samé platí o samomluvě (monologu).

§. 372. Mluwa w básni dramatické welmi rozlična jest, vše tu nalezti, nejvyšší horování lyrické, jako zračnost plastickou a rozmyslnost didaktickou, nejvíce se ale k prose blíží, ač w prosu nikdy klesnauti nesmí, leda když obecný život we své nízkosti nastupí, k. p. w rozmluvě slaužících oc. Werš zajisté nejlepší jest, kterého Řekové a Latiníci užíwali, šestinohý jamb. Nowější jambického a trochaického užíwají bez rýmu i s rýmem, poslední zvláště w lyrických částkách.

a. TRAGÉDIE (SMUTNOHRA).

§. 373. *Tragédie* jest představení wídy člowěctwa w jejich všeobecných, swrchowaných wztazích w celku esthetickém, jakožto jednání. Rozpadá se rovně jako epos w nábožnou a swětskou.

aa. Nábožná tragédie.

§. 374. Nábožná tragédie představuje něco nadsmyslného we smyslném, má tu samau látku co epos nábožný, toliko že ještě s větší obtížností zápasiti jí dlužno, an epos předměty nad-

smyslné před fantasií toliko, tragédie před očí stawi, kteréž hmotní prawdiwosti žádají. Osoby nadsmyslné nesmějí samy wystupowati, nébrž toliko moc swau smyslně ukazowati, nejméně pak božstwí; ještě spíše angelé a ďáblowé, jakožto podrízené, člověku smyslnému podobnější bytosti.

Dojem celkový tragédie nábožné nemůže jiný býti než cit wznešenosti. Důvody esthetické dle toho tragické, a které wznešenosti neodporují. Moc cizí míchající se w jednání jest prozřetelnost, charakter tragédie pak jest romantický, tajemný (mystický). Osoba hlavní nemusí pojíti, leda žeby uzel tragický bez úmrtí jejího nemohl rozvázáán býti. Mluwa buď přiměřena wznešenosti a tragičnosti, tedy wýsoko poetická, důstojná; werš jamb neb trochej šesti- nebo pětinohý w lyrických částkách rymovaný. To dle nowějších; w českém nejlépe metrický šestinohý jamb s proměnami od Řekůw a Latiníkůw užíwanými.

bb. Tragédie swětská.

§. 375. Tragédie swětská představuje widu člověctwa w jeho všeobecných swrchowaných poměrech ke smyslnému člověku w celku esthetickém, jakožto jednání. Látka její jsau tedy děje všeobecně a swrchowaně důležité člověku, a sice tragické. Může býti wzata ze starých powěstí neb historie, aneb cele smyšlena býti; první dlužno powýšiti k ideálnosti, obojí ale učiniti prawdě podobnau.

Jelikož wida člověctwa zde we swých nejdůležitějších poměrech před očí se stawi, potřeba jest, aby jednání čili děj sám byl na nejwýš wážný a důležitý ne tak zewnitřnímu jako wnitřnímu člověku. Wnitřní člověk má w nebezpečenství státi, t. j. w pútce náruživostí, a w klesání smyslného člověctwa pod násilím neodwislé moci, osudu nebo prozřetelnosti. Kde to nebezpečenství hrozí, tam jest dramatickotragický charakter, nezawislý ode zvláštních poměrůw ku wzdělanému životu aneb stawu a důstojenství osob jednajících, ač slowůtnost a důstojnost osob onu pútku náruživostí a wplyw wýšší moci na wýšší wztahy života zwyżuje a ji strašnější činí.

Dojem celkový může býti jen cit wznešenosti, důwoděn tragickými motivy; komické za kontrast se připauší. Co do cizí moci dělí se nowá tragédie od staré také tím, že we staré osud, w nové prozřetelnost wládne, což tuto poslední činí ro-

mantickau. K motivu obyčejně potřebuje se láska, ale může i jiná vášeň neb náruživost k tomu slaužiti, k. p. ctižádost, msta oc. Jednání buď prosté, ne pletichami zamotané. Podiwnost jest tragédii jako vlastní, proto že již sám wplyw osudu nebo prozřetelnosti děj podiwným činí; může ale i také smyslně užita býti, k. p. wystaupením ducha oc., kdež ale potřeba míti zřetel k wíře obecné každého času, aby proti podobnosti prawdě hřešeno nebylo.

Zahynutí osoby jednající jako w nábožné tragédii není vždy potřebné. Též mluwa a forma její zewnitřní jako tam w té se užívá, toliko že we swětské tragédii, kde tragický cit toho neřádá, jako we wýjewích, kde slaužící wystupují oc. i prosa swé místo míti může. Jako swětský epos, tak swětská tragédie jest dvojího, starého a nowého způsobu.

b. DRAMA (ČINOHRA).

§. 376. *Drama* neb *činohra* také *diwadelní hra* (Schauspiel) nazwaná, jest wystawení wídy člowěctwa we zvláštním opravdowém poměru k žiwotu wzdělanému w esthetickém celku, jakožto jednání čili u přítomnosti konající se děj.

Látka činohry jsau wážné události žiwota wzdělaného w opravdowých jeho dobách, a platí o ní wšecká pravidla o románě opravdowém podaná s rozdílem toliko epického a dramatického předmětu. Má i to s románem obecné, že wětšího může objemu býti nežli tragédie, ku které činohra w témž poměru stojí, we kterém román k eposu. Nemůže sice jako román celý žiwot osoby jednající obsahowati, ale vždy některau částku jeho w hlavních jejích dobách, k. p. Wallenstein Šillerůw. Jednota dramatická wíce w charakteru méně w jednání samém záležiti bude. Může pak látka wzata býti z historie staré, nowé i nejnowější, nebo z přítomného žiwota wzdělaného jako w tak nazwaných *rodinných obrazech*. Poměry ale obecného žiwota a obyčejných duší nemohau býti látkau činohry, k. p. krádež a p. Podlost básnický kárati jest wěc komédie.

Wznešenost nemůže býti celkowým dojmem, ale welikost, šlechtnost, slawnost a spanilost, stanowená mírně tkliwými nebo silně draždícími tragickými důwody, neboť opravdowost wystupowati může až do tragičnosti. W posledním způsobu blíží se činohra k vyšší tragédii, a má s ní obecná pravidla, toliko že zde žiwot wíce, naproti tomu osud nebo prozřetelnost méně

wynikají, ač docela nemizi. Ostatně nechat hrdina pojde nebo nepojde, proto předce taková činohra není vlastně *tragédie*; *smutnohry* jména bychom jí dopřály. Konečně činohra připauší mnohem snáze komické motivy, nežli tragédie; toliko aby nepanowaly. Chyba, w kterau ráda ubihá činohra, zvláště w obrazech rodinných, jest přílišná citliwost, plačtiwost.

Pod pěti akty nezůstane činohra, zvláště když se k tragédii blíží. Mluwa ne tak horující jako w tragédii, ale místem zvýšená až k letu lyrickému. Forma zewnitřní může býti jako w tragédii, ale i prosa.

C. KOMÉDIE (WESELOHRA.)

§. 377. *Komédie* (weselohra) jest představení widy člověctwa w jeho zvláštích, wesělých poměrech k životu vzdělanému w celku esthetickém jakožto u přítomnosti konající se děj neb jednání.

W komédii cit panující jest komický, takové též důwody esthetické. Wtip může wynikati jak we výrazech tak w celém jednání. Mezi díly celek činicími musí panowati odpor, t. we wztahu k widě člověctwa, která vždy základem slauží. Jestli odpor ten zweličí se až ke zničení widy člověctwa, nastaují motiv satyrický.

Pozn. Satyrická může býti každá komédie, proto wšak není satyrau.

Odwislost-člowěctwa od cizí moci jewí se také we zvláštím wztahu k životu vzdělanému. Ta mocnost ale w komédii nesmí jewiti se strašně, nébrž zábawně a wíce jako *náhoda* týrající, která, pokudž prawdopodobnosti neodporuje, swobodně hraje, ne wšak nekrytě jako w tragédii, nébrž jako pochozí z křižujících se úmyslů a aučelů jednajících osob. Někdy se moc ta jako nemesis ukáže. Může wšak zábawný odpor mezi tau cizí moci a mezi wůli osoby jednající ztužiti se, tak aby z toho powstalo zapletení, a *spletka* (intrigue); nebo zábawný odpor wychází z aučelů, sklonností osoby jednající, kteréž ustanowují charakter její. Tím powstává rozdělení komédii we *spletečné* a *charakterní*.

Pozn. Wlastně obojí w každé komédii býti musí, toliko že wíce méně wyniká.

Nesmírné pole nesmyslností a pošetilostí lidských, pokudž neškodné a zábavné jsau, dává látku komédiím. Jelikož pošetilost, máli co taková se jewiti, žádá auplné známosti žiwota, rádno jest básnikowi wziti látku z pošetilostí swého času, a žiwě ji předstawiti. Ale tu práwě udává se těžkost smysliti dobrau weselohru; netoliko základní obraz člowěctwa, ale i individualní žiwot času má poeticky pojat býti, a básník má se swobodně wznášeti nad swým časem, a jej po wůli swé zobrazowati: odtud wětší nedostatek komédií proti tragédiím a dramatům. Wýtečné we všech třech rodech jsau řídké. Wystríci ale musí se básník, aby newolil za látku opravdu žijící osoby a newystawil je k smíchu na diwadle, jinak bylby *paskwilant*.

Oprawdowé a pohnutliwé situace mají co kontrast místo w komédii, ale tak, aby dojmu celkowému na překážku nebyly. Rozčilenost a sentimentalnost, není-li motivem komickým, nenáleží do komédie. Osoby mějte rozmanitost charakterůw. Chod jednání budiž bystrý, rozmluwa žiwá, dojímawá, wtipná, důmyslná, nerozwláčná.

Aktůw má komedie raději méně než pět, aby nepřesytla. Jest pak podlé twaru komického dvojí: wyšší weselohra a fraška, kteráž však také má zawírali wyšší komicnost, toliko že rázněji a smyslněji wyraženu; neboť nízké frašky jsau docela neesthetické. Frašce wíce nad tři akty nesluší. Mluwa dle látky rozdílá ale wždy poetická i wýtečná. Prosa může užita býti ale lépe jest držeti se rozměru w mezích básnictwí, aby z umělstwí prosau newypadl.

d. IDYLLION.

§. 378. *Idyllion* neb *idyllická drama* (jednostranně pastýřská hra, Schäferspiel), představuje widu člowěctwa w jeho zvláštním wztahu k žiwotu přirozenému, jako jednání u přítomnosti se konající. Tento wztah může býti opravdowý nebo weselý, nikoli však tragický nebo komický, ale mírně dojímawý, tklivý. Prawidla jeho jsau táž co idylly, toliko s rozdílem epického a dramatického skládání. Může též rozděliti se w *arkadické* a *mimické*. Mluwa něco powýšená ne bez rozměru ano i rýmu, a jakýs wlniwý tok té básni sluší, an cit we wztazích k přirozenému žiwotu wždy jest w pohnutí.

e. DRAMOLET (MONOAKT).

§. 379. *Dramolet* jest w dramatickém básnictví co básnická powídka w epickém. Jest představení widy člověctwa w jeho opravdowych neb weselých poměrech k životu, jakožto jediný u přítomnosti se konající čin. Obsah jeho může opravdový neb veselý býti, a poddán jest týmž pravidlům jako básnická powídka toliko s rozdílem dramatické a epické látky.

Od jiných dramatických básní rozeznává se tím, že má jen jeden, nejvíce dva akty, kdež děj bez přítrže rozvine i skončí se. Zde hned na počátku zapletá se jednání; episody nemají přístupu. Nežným hrám citu a wtipu zvláště swědčí tato báseň.

Pozn. Tragická látka nehodí se dramoletu čili monoaktu, proto že cit wznešenosti jen we wětším ději wywinauti se a dojem celkový působiti může: w monoaktu forma jest příliš úzká, a dojem teskný, tedy neestetický.

Mluwa dle látky rozdílna a dle dojmu obmyšleného se zprawující. Werš tu potřeben, a rým při hrách citu a wtipu přihoden bude.

B. MÍCHANÉ NORMÁLNÍ BÁSNICTVÍ.

§. 380. Michané normální básnictví obrazuje buď citem nebo myšlénkau, a dělí se proto w michané lyrické a michané didaktické básnictví.

a) MÍCHANÉ LYRICKÉ BÁSNICTVÍ.

§. 381. W michaném lyrickém básnictví obrazuje a panuje cit; nemůže tedy weliký obsah a zapletené wztahy míti, nébrž powede jen jednu situaci. Dělí pak se na lyrickoepické, lyrickodidaktické a lyrickodramatické básně.

1. LYRICKOEPICKÁ BÁSEŇ.

§. 382. Lyrickoepická báseň představuje widu člověctwa w rozmanitých jeho wztazích jako události lyricky, a to buď we wšeobecných a swrchovaných poměrech člověctwa, kterýž twar básně posud žádného jména nemá, nébrž w čistau lyrickau splývá (a kamž mnohé hymny a ody náležejí, jimž děje základem jsau, k. p. oda na střelbu od Ramlera); nebo we zvláštních opravdo-